

# CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXIV Nr. 3

MARTIE 1956

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.  
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mltrop. Ghenadie Petrescu 116

## HRISTOS ȘI VIAȚA DE BIRUINȚA

În fața Bisericii din toate timpurile, este pusă condiția biruinței. După ce îndeamnă, sfătuiește sau mustră fiecare Biserică, Domnul încheie cu făgăduința și condiție totodată: „celui ce va birui i se va acorda răsplata“. Tocmai aceasta a fost marea misiune spiritua-lă a Domnului Hristos, descoperită în Apoc. 6, 2 u. p. ca Unul căruia „i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască“, misiune de a câștiga biruința în lupta împotriva păcatului, pentru noi și în locul nostru.

Omul fusese biruit și înfrânt în lupta împotriva păcatului.

Singur, el nu mai putea câștiga niciodată biruința. El avea nevoie de un ajutor din afară de el, de ajutorul Bunului Dumnezeu.

„Hristos vedea cât de puternică este stăpîni-rea păcatului asupra inimii omului și cât de puțini vor fi gata să se desfacă de sub puterea lui. El știa că fără ajutor de la Dumnezeu, omul nu mai poate să biruiască. Domnul Hristos a câștigat însă o desăvîrșită biruință asupra păcatului. De aceea El ne îndeamnă: „Veniți și învățați de la Mine“!

„Mergînd prin locurile pe unde trebuia să treacă omul, Domnul a pregătit calea pentru

ca noi să biruim. El nu vrea ca noi să fim slabi în lupta cu Satana. El nu vrea ca noi să ne lăsăm a fi speriați sau descurajați de atacurile lui Satana. „Indrăzniți“, zice Domnul. „Eu am biruit!“ Faceți ca acela care se luptă împotriva forțelor poștei, să privească la Mintuitorul în pustia ispitei. Să-L vadă în agonie pe cruce cînd a strigat: „Mi-e sete!“ El a suportat toate cîte pot fi suportate și de noi. Biruința Lui, e biruința noastră!“

„Cum se poate ajunge la așa ceva, la biruință, ne-a arătat Hristos. Prin ce mijloc a biruit El în lupta cu Satana? — Prin Cuvîntul lui Dumnezeu! El n-a putut să reziste decît numai prin Cuvînt. „Stă scris“, — a spus El. Nouă, ne-au fost date făgăduințe nespuse de mari și scumpe ca prin ele să ne facem părtași firii dumnezeiești, după ce am fugit de stricăciunea care este în lume prin poște“. Nouă ne aparține fiecare făgăduință din Cuvîntul lui Dumnezeu. Noi trebuie să trăim prin fiecare

cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu. Cînd sîntem atacați de ispite, să nu privim la împrejurări sau la slăbiciuni personale, ci la puterea Cuvîntului. Toată puterea lui ni se dă nouă.



„String Cuvîntul Tău, în inima mea“ — zice psalmistul, — „ca să nu păcătoiesc împotriva Ta“.

Domnul ne învață că, „ispilitorul nu ne poate constrînge niciodată a face rele. El nu poate să stăpîneasă mintea noastră, decît numai dacă este predată puterii Lui. Numai dacă consimte voința și se pierde credința în Hristos, numai după aceea poate Satana să-și exercite puterea asupra noastră. Dar orice dorință păcătoasă pe care o cultivăm, îi dă lui loc să se așeze“.

„Deseori cînd Satana nu izbutește să exercite îndoiala, izbutește cînd ne duce la îngîmfare. Dacă ne poate face să ne așezăm — fără ca lucrul acesta să fie necesar, — în calea ispitei, știe că biruința e a lui. Domnul va apăra pe toți aceia care merg pe cărarea supunerii, dar cînd omul se depărtează de ea, ajunge pe teritoriul lui Satana. Acolo va cădea cu siguranță. Mintuitorul ne-a dat porunca aceasta: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită“.

Cugetarea la lucrurile sfinte și rugăciunea, ne vor feri de a ne arunca de bună voie în calea primejdiei și în felul acesta vom fi scăpați de multe înfrîngeri“...

„Isus a cîștigat biruința prin supunere și credință în Dumnezeu, iar prin apostolul Iacov ni se spune: Supuneți-vă dar lui Dumnezeu și împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi!“ Noi nu ne putem salva singuri pe noi înșine din puterea lui Satana. Atunci cînd încercăm să-i stăm împotrivă prin propriile noastre puteri, ajungem cu siguranță o pradă a vicleniei lui. „Dar numele Domnului este un turn tare. Cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost. Satana tremură și fuge din fața celui mai slab suflet, care găsește adăpost în numele acesta puternic.“

Despre Domnul Hristos se spune că: „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Dacă s-ar fi putut găsi un singur păcat în Hristos, dacă măcar într-un singur lucru s-ar fi lăsat de partea Satanei, vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului ar fi fost biruitor“... „Legea cere neprihănire, — o viață neprihănită, un caracter desăvîrșit; și așa ceva omul nu poate să dea. El nu poate să îplinească cerințele legii sfînte

a lui Dumnezeu. Dar Hristos, venind pe pămînt ca om, a trăit o viață sfîntă și a ajuns la un caracter desăvîrșit. Acestea, El le dă ca dar de bună voie tuturor aceluia care vor să le primească. Viața Lui ia locul vieții oamenilor. În felul acesta ei au iertare de păcatele trecute, prin îndurarea lui Dumnezeu.“

„Mai mult decît atît: Domnul Hristos,

umple pe oameni cu însușirile lui Dumnezeu. El reface caracterul oamenilor după chipul caracterului dumnezeesc, o aleasă țesătură de tărie și frumusețe spirituală. În felul acesta, adevărata neprihănire cerută de Lege, este împlinită în cel care crede în Hristos. Dumnezeu poate să fie sau să rămînă drept și să îndreptățească pe cel care crede în Isus!“

„Domnul Hristos nu și-a dat viața pînă cînd n-a sfîrșit lucrarea pentru săvîrșirea căreia venise, și cu ultima suflare a zis: „S-a sfîrșit“. Biruința fusese cîștigată.

Mîna Lui cea dreaptă și brațul Lui cel sfînt l-au cîștigat biruința. Ca biruitor, a înfipt stindardul pe înălțimi veșnice. Tot cerul a triumfat prin biruința Mintuitorului. Satana era înfrînt și stăpînirea lui era pierdută“. Sfîntul apostol Pavel afirmă: „De aceea și poate să mintuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El“. Ebrei 7, 25.

Privilegiile obținute de Domnul Hristos prin biruința Sa, El ni le oferă nouă. Inima noastră este cîștigată de această iubire minunată și credința noastră crește, înțelegînd că prin meritele Domnului și prin puterea Duhului Sfînt putem cîștiga biruința. Exclamăm și noi împreună cu apostolul Pavel: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos“. 1. Cor. 15, 57.

După cum este și drept, Domnul așteaptă să vadă cum răspundem noi acestei iubiri fără de seamă arătată față de noi. Voim să zicem și noi împreună cu apostolul Ioan: „Noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit întîi?“ 1. Ioan 4, 19. Iar Domnul ne sfătuiește, zicînd: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui“. Ioan 14, 15, 21.

GH. GRAUR

## Rugă Ps. 61, 1.2

**D**oamne Sfinte, pleacă-Ți fața, la strigarea mea profundă!  
Vezi, că nedesăvîrșirea-mi cu-a ei valuri mă inundă!  
La amînte la strigarea-mi și la ruga mea fierbinte,  
Căci mîhnit sint, cînd păcatul pururea îmi stă-nainte!

Deaceea, către Tine, strig cu sufletu-mi zdrobit,  
Orișunde-ași fi, pe cale, oricît de năpăstuit;  
Căci pătruns sint de-njelesul faptului atît de clar:  
Nu e altă izbăvire, decît prin sublimu-Ți har!

Du-mă Tu pe stîncă-naltă, pe care n-o pot ajunge,  
Orice trudă aș depune, chiar de-ași geme și de-aș plînge,  
Căci principiile-Ți-nalte și virtuțile-Ți sublime,  
Sint străine de ființa-mi, sint prea-nalte pentru mine.

Din prea multă slăbiciune, șirea mea în jos tot cată,  
Mă orbește strălucirea-Ți, neprihana-Ți minunată!  
Însă sufletu-mi, o, Doamne, către cer mereu se-ndreaptă,  
Fiîndcă haru-Ți mă ajută, mă mîngîie și mă iartă.

Intr-acolo mi se îndreaptă sufletu-mi arzînd de dor,  
Mintuirea mea e-n Tine, bunul meu Mintuitor!  
Pentru-aceasta, rugăciunea-mi către Tine mi-o îndrept,  
Tu ridică-mă din lină și înalță-mă... Te-aștept!

Gh. Graur

# Mîntuit în Domnul Isus

**I**n nimeni altul nu este mîntuire: Căci nu „este subț cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“. Faple 4, 12. Acestea au fost cuvintele pe care apostolul Petru, îndemnat de Duhul Sfînt, le-a rostit în fața celor „mai mari ai norodului și bătrîni ai lui Israel“. Prin aceste cuvinte, Duhul Sfînt, care a vorbit prin apostolul Petru le-a făcut cunoscut vinovăția lor cea mare, le-a dat un avertizment, și le-a adresat o grabnică chemare la pocăință, și primirea prin credință, a Aceluia de care s-au lepădat și pe care L-au răstignit. „El este, piatra lepădată de voi“, le spunea Petru. Cu alte cuvinte, „tocmai de Acela v-ați lepădat voi, de care sufletul are cea mai mare nevoie, ca prin El să fiți împăcați cu Dumnezeu“.

Din cele raportate de Sfînta Scriptură, reiese clar, că bătrîni lui Israel au știut că au nevoie de o împăcare cu Dumnezeu. Dar ei doreau ca toate aceste lucruri să le obțină prin niște fapte și ceremonii, pe care ei le-au considerat ca fiind totul.

La fel sînt și astăzi mulți oameni, care văd foarte bine urmările dezastruoase, ale păcatului asupra omului. Ei își dau seama de păcătoșenia lor proprie și recunosc că pentru a obține viața veșnică, au nevoie de o împăcare cu Dumnezeu. Dar această împăcare cu Dumnezeu, vor s-o obțină prin propriile lor merite. Sînt gata să recunoască vinovăția lor, recunosc că au nevoie de a fi eliberați de păcat, dar toate acestea ei vor să le facă fără Isus Hristos. Unii au fost și sînt gata să-și jertfească toată averea lor pentru a obține mîntuirea sufletului — numai un lucru nu-l fac ei, și anume: nu cer aceasta de la Cel care „poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu, prin El“. Evrei 7, 25. Alții sînt dispuși să-și mărturisească cele mai grave greșeli și păcate, oamenilor muritori, căutînd la ei totodată și iertarea dorită. Numai lucrul cel mai important nu-l fac și anume, de a veni la Cel dela care într-adevăr se poate obține acest lucru: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“. 1 Ioan 1, 9. Toți care gîndesc așa sînt de compătimit. Ei au o credință, cred în Dumnezeu, vor să fie mîntuiți, vor să se împace cu Dumnezeu, dar fără Acela „care ne-a împăcat cu Dumnezeu. Vor să intre în împărăția lui Dumnezeu, dar nu prin Isus Hristos. Ei nu țin seamă de cuvintele Sf. Scripturi care spune: „.... Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine“. Ioan 14, 6.

Mai este și o altă categorie de oameni, care simt în sufletul lor, nevoia unei împăcări cu Dumnezeu, de o eliberare din păcat, simt nevoia mîntuirii sufletului lor, primesc pe

Domnul Isus, îl mărturisesc cu buzele lor și sînt conștienți că numai prin Isus Hristos pot să fie mîntuiți. Ei sînt așa de ferm convinși de aceasta, încît îl vestesc și altora, — dar rămîn numai cu atît. În viața lor nu se poate vedea nici o îndreptare serioasă, nici o schimbare a felului lor de trai, nici o transformare a caracterului lor. Nimic, care ar da dovadă că Isus Hristos le este Mîntuitorul lor adevărat, izbăvitorul lor de sub puterea păcatului. Dece acest insucces în viața lor de credincioși? Care este motivul? Cum se face că ei nu arată niciun progres în cele spirituale, nici o adevărată pocăință, nici o adevărată evlavie și trezire spre o schimbare a vieții lor? Răspunsul este cît se poate de clar: Ei au primit pe Isus Hristos numai cu buzele lor nu și cu inima lor. Nu există o strînsă legătură între ei și El. Ei L-au primit cu mintea și L-au mărturisit cu buzele; dar inima le rămîne tot goală. Ei vor să se lase de păcat, ei vor să ducă lupta contra păcatului chiar se și luptă un timp oarecare; dar cu puteri omești și de aceea nu după mult timp cad iarăși în greșelile lor din trecut, pierzînd orice nădejde pe drumul credinței. Acești oameni caută să facă ei singuri ceea ce numai Isus poate să facă. Iată ce spune însuși Domnul Hristos la toți aceia care caută să ajungă la o viață mai sfîntă, dar care lucrează cu propriile lor puteri: „Eu sînt viața, voi sînteți mlădițele. Cine rămîne în Mine, și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă, **căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic**“. Ioan 15, 5. Ce cuvinte importante, pe care mulți dintre noi le-au citit de nenumărate ori, dar fără a le da o serioasă importanță.

Cheia succesului pentru o adevărată viață stă tocmai într-o continuă și puternică legătură cu Mîntuitorul sufletelor noastre. Trebuie să se vadă o strînsă legătură între mlădiță și viță. Omul nostru cel vechi, nu este în stare să facă aceasta. În primul rînd firea trebuie să fie schimbată, ca să poată să fie mereu în strînsă legătură cu El. Și acest lucru îl vom obține dacă vom fi și vom rămîne în Hristos și Hristos va rămîne în noi. Iată ce spune Cuvîntul despre aceasta: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă“. 2 Cor. 5, 17 pr. p.

Această legătură strînsă între noi și El, această comuniune cu El, această trăire a vieții noastre în El, determină soarta noastră pentru veșnicie. Chiar ascultarea și împlinirea rugăciunilor noastre, depind de această perfectă armonie și legătură între noi și Isus. „Dacă rămîneți în Mine, și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da“. Ioan 15, 7.

„Dacă noi îi îngăduim, El se va identifica cu gândurile noastre și cu tendințele noastre, și va lega așa de mult inima și mintea noastră de voința Sa, încât atunci când ascultăm de El, vom împlini propriile noastre gânduri și tendințe. Când noi ne supunem lui Hristos, rugăciunea noastră va deveni rugăciunea Lui, cerințele noastre vor fi cerințele Sale, inima noastră este unită cu inima Sa, voința noastră e cufundată în voința Sa, mintea noastră devine una cu mintea Sa, gândurile noastre sînt în ascultare de El. În acea constă tot succesul nostru pentru a crește pînă „la starea de om mare, la înălțimea staturii lui Hristos“. Efes. 4, 13 u. p. Noi trăim atunci viața Sa. Slăbiciunea noastră se unește atunci cu puterea Lui, șubreziența noastră cu veșnica lui tărie. Atunci noi nu ne mai uităm la noi înșine, nu ne mai ocupăm mintea cu propria noastră persoană, ci privim la Hristos. Iubindu-L pe El, imitîndu-L pe El, așa ajungem să fim schimbați după chipul și asemănarea Lui“.

Această rămînere în Mintuitorul nostru ne va da succes și putere pentru izbîndă în viața

de credincios. Apostolul Ioan, atunci cînd el a scris, nu s-a gîndit la o putere, la o tărie fizică, ci la o tărie spirituală care dă putere de a ieși biruitor asupra multor ispite care ne asaltează zilnic. El spunea: „V-am scris tinerilor, fiindcă sînteți tari, și Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în voi, și ați biruit pe cel rău“. 1 Ioan 2, 14 u. p. E clar că nu este vorba de puteri fizice, pentru că cel rău nu poate fi niciodată biruit pe această cale, ci de puterea spirituală, pe care o va avea fiecare dintre cei ce rămîn în Cuvîntul lui Dumnezeu.

Intrebarea este: trăim noi viața lui Isus? Vrem noi să-L primim în inimile noastre ca pe adevăratul nostru Mintuitor? El, așteaptă aceasta de la noi, dar dorim noi cu adevărat aceasta? Vrem noi cu adevărat să considerăm pe Mintuitorul, ca pe Stăpînul inimii noastre, sau ca pe un străin pentru care este bună orice altă încăpere a locuinței noastre? Domnul așteaptă să-L invităm și El este gata a ne mîntui de orice rău fiind dispus a rămîne cu noi în veac.

OTTO HERMANN

## Sănătatea morală și păstrarea ei

### 1. Strînsă legătură între corp și minte

Știința medicală modernă, prin renumitul ei reprezentant, Pavlov, a demonstrat strînsa legătură între fizic și spirit, între corp și minte. Pentru că acestea se influențează foarte mult una pe alta, de aceea starea de sănătate a uneia influențează pe cealaltă. De aceea avem interesul, să păstrăm în perfectă stare de sănătate și fizicul dar și mintea, pentru ca să se poată realiza cu noi, ceea ce spuneau și strămoșii, cînd ziceau, că omul trebuie să aibă: „Mens sana in corpore sano“. (Minte sănătoasă în corp sănătos).

### 2. Legi pentru funcționarea minții și a corpului

Funcționarea corpului și a minții își are regulile și legile ei. Astfel folosirea lor trebuie să se facă conform cu aceste reguli și legi, care trebuie cunoscute și urmate. Legi pentru viațuire sînt puse tuturor ființelor vii, adică și animalelor. Deosebirea este numai în faptul, că animalele urmează aceste legi din instinct, în vreme ce oamenii trebuie să facă aceasta în mod conștient, cunoscînd legătura dintre cauză și efect. Aceasta constituie superioritatea omului asupra animalelor. Din nefericire, superioritatea aceasta mulți nu înțeleg să o afirme și să o păstreze. Într-adevăr — prin fel de fel de abuzuri și răutăți, mulți oameni se coboară sub acest nivel.

### 3. Omului îi trebuie mai mult decît cunoașterea funcțiunilor corpului

Să se noteze, deci, că nu e de ajuns să cunoască omul legile funcțiunilor diferitelor organe din corpul lui, sau a efectelor faptelor sale rele, și ale dedării sale la diferite abuzuri și vicii. Mai trebuie să-și formeze omul și hotărîrea și voința, de a evita tot ce e rău, și de a urma ce este bun. Și tocmai cu această învățare și deprîndere a omului se ocupă: **Morala**.

### 4. Formarea caracterului

Capacitatea, de a avea o hotărîre fermă și o stăruință constantă într-o anumită direcție — și anume, într-o direcție bună — se dobîndește prin formarea caracterului. Ce este însă caracterul? Caracterul este felul în care a ajuns omul, ca rezultat al formării sale cu deprînderea, de a urma în mod constant numai niște obiceiuri bune, frumoase, drepte și sănătoase; și de a rezista influențelor sau ispitelor, care atrag pe om în căi, care duc la rău, la stricăciune, la boală și la suferință.

Înțelegem, deci, că morala, și formarea caracterului sînt necesare pentru toți oamenii — învățați sau neînvățați, tineri sau bătrîni.

### 5. Cum se formează caracterul?

Cineva a zis odată: „Ca să ajungă cu adevărat o ființă morală și liberă — omul trebuie

să se deprindă a putea rezista pornirilor rele și necuvenite, care îi trec prin minte în tot momentul. Aceasta se poate face numai prin stăpînirea de sine. De aceea, puterea stăpînirii de sine formează deosebirea dintre viața fizică și viața morală, și alcătuiește temelia adevăratului caracter“.

O primă regulă în privința aceasta este: Trebuie să te ferești chiar de o singură cedare la o poftă rea, sau la o pornire nedreaptă și necuvenită. Unii zic: Dacă faci un rău, o satisfacere de poftă, numai o singură dată, asta nu contează. Ba în limba germană, în acest sens, există un proverb, care zice: „Einmal ist keinmal“. (Odată, e ca și cînd n-ai fi făcut niciodată). Dar acest cuvînt este numai o amăgire de la cel rău. El nu trebuie să constituie regula de purtare pentru nimeni.

Cineva a zis pe bună dreptate „Dacă omul duce o viață, prin care își vatămă nervii, își vatămă creierii, își vatămă și își slăbește facultățile și puterile fizice și mintale, prin aceasta omul insultă și dezonorează pe Dumnezeu, Care ne-a zidit atît de minunat; își ruinează corpul și mintea, care sînt opera și darul lui Dumnezeu.

## 6. Importanța educației religioase

Credința în Dumnezeu dă omului curaj și nădejde, și revărsă în sufletul lui acea pace și liniște, care îi dau siguranța succesului în toate și fac pe om mulțumit și fericit.

Nu există alt mijloc, ca adevărata religie, de a convinge pe om, că noi avem pe lume o chemare foarte înaltă și că trebuie să ducem o viață mult mai demnă și mai frumoasă, că omul nu trebuie să ducă o viață de căutare, pe orice căi și prin orice mijloace, de a trăi numai pentru satisfacții egoiste imediate și de a rîvni numai pentru sine o viață cît mai comodă și mai îndestulată, în vreme ce semenii săi lîngă dinsul să rămînă dezavantațați, ca să moară de foame și de frig. Trebuie să se recunoască faptul, că dorința de îmbogățire nu se cultivă în oameni din dragoste; ci din plăcerea de a duce, o viață abuzivă, de îmbuibarea persoanei proprii și de întrecerea la tot felul de vicii ruinătoare.

De aceea morala sănătoasă și temerea de Dumnezeu îi prezintă omului o chemare înaltă oferindu-i puterea, de a trăi după vederi și principii drepte, nobile și curate. Morala sănătoasă întreține și promovează sănătatea fizică și sănătatea sufletească pentru individ și pentru societate.

Aceste înalte învățături, care duc la sănătatea morală și la păstrarea ei, au fost date oamenilor de la început. Exemplul vieții bărbatilor V. Testament aruncă o vie lumină asupra rolului pe care îl are în viața personală observarea acestei învățături. Să privim asupra vieții lui Daniel. Înaltele principii morale de

care era călăuzit ca unul care slujea cu devotament lui Iehova, a făcut din el bărbatul cu mintea cea mai luminată în rezolvarea tuturor problemelor, ce erau la Curtea Babiloniană de pe timpuri, al cărei Prim-Ministru era. Sau să privim asupra lui Iosif. Principiile superioare ale moralei ce o practica l-au menținut deasupra practicelor decăzute, l-au ținut departe de cultul desfrîului și al misterelor de la Curtea Faraonilor Vechiului Egipt. Continuînd fundamentarea acestor principii morale, prin Evanghelie s-a produs la primii Creștini acea sănătoasă stare socială, despre care citim, că stă scris: „Ei stăruiau în învățătura Apostolilor... Și toți credincioșii erau la un loc și aveau toate în de obște. Și își vindeau averile și bunurile, și le împărțeau la toți, după cum avea cineva trebuință“. Fapte 2, 42. 44. 45. Tendința nu era spre îngrămădirea bunurilor, ci spre punerea lor în circulație; și aceasta, pentruca să nu se ajungă la stări nesănătoase, cînd numai unii să huzurească, iar alții să ducă lipsă chiar de strictul necesar, — ci toți să fie folosiți și îndestulați cu de toate. Tocmai în sensul acesta erau date învățăturile Apostolilor, căci și zice Pavel:

„Indeamnă pe bogații veacului acestuia, să nu se îngîmfie, și să nu-și pună nădejdea în bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care nedă de toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Indeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici și gata să simtă cu alții“. 1. Tim. 6, 17. 18. În privința aceasta, deci, nu este pusă nici o limită, și nici o oprire; ci, cu cît mai mult, cu atît mai bine.

## 7. Ținta supremă: Dumnezeu și împărăția Sa

În cele spirituale ne este pusă o țintă foarte înaltă, către care să tindem cum zice Spiritul Profetic: „Prin sfortări chinuitoare“. Chiar în „Predica de pe Munte“, Domnul spusese fiecăruia din copiii Săi: „Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea (cele materiale), vi se vor da pe deasupra“. Mat. 6, 33. Cu o mie de ani înainte de venirea Domnului, zicea Psalmistul: „Cît despre mine, fericirea mea este, să mă apropii de Dumnezeu“. Ps. 73, 28. Iar în timpurile Noului Testament ținta prezentată este: „Cele ce am văzut și am auzit, le vestim și vouă, ca și voi să aveți pîrtășie cu noi. Iar pîrtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Și aceasta scriem noi, ca bucuria noastră să fie împlinită“. 1 Ioan 1, 3. Despre ce fel de pîrtășie este vorba, ne spune Petru: „Dumnezeu ne-a dăruit făgăduințe prețioase și mari, pentru ca prin ele să vă faceți pîrtășii de fire dumnezească“. 2. Petru 1, 4. Dumnezeu să ne ajute tuturor, să ajungem la această înălțime morală! Ea ne asigură și sănătatea personală, și sănătatea socială.

## Nu vă strângeți comori pe pământ

Biblia este plină de porunci inspirate pentru călăuzirea vieții noastre. Unele privesc chiar bunurile noastre pămîntești. În predica Sa de pe munte, Domnul Hristos a rostit următoarele cuvinte: „Nu vă strângeți comori pe pământ unde le mănîncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer unde nu le mănîncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“.

Comoara adunată pe pământ va acapara mințea dînd cu totul la o parte lucrările cerești. Iubirea de bani poate să devină așa de puternică încît cu timpul să ia locul iubirii față de Dumnezeu, care întrupează desăvîrșirea către care să tindem prin toate puterile și mijloacele noastre. Goana după îmbogățire are o influență așa de seducătoare și fermecătoare asupra vieții noastre încît iubirea și bunăvoința față de aproapele nostru sînt tot mai mult umbrite pînă ce se pierd cu totul. De aceea ne poruncește Domnul să nu adunăm comori pe pământ. Este în interesul nostru personal să ne asigurăm bogățiile cerești. Numai acestea sînt cu adevărat ale noastre din tot ce avem. Comoara adunată în cer este nepieritoare, pentru că Dumnezeu este acela care o păstrează.

Există o strînsă legătură între bunurile noastre și inimă, ceea ce reiese clar din cuvintele: „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“. Textul acesta poate fi citit și invers, pentru că el este tot așa de adevărat și sub forma aceasta: „Unde este inima voastră, acolo va fi și comoara voastră“. Noi trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să legăm inima noastră cît mai mult de cer. Credincioșii care vor merge la cer sînt acei a căror inimă a ajuns să fie chiar de pe acum în cer. Vrem noi să ne asigurăm ca interesele și sentimentele inimilor noastre să fie îndreptate totdeauna către cer? Atunci să ne adunăm acolo, în cer, cît mai multe comori. Comorile lucrează ca un magnet puternic. Ele atrag inima cu putere. Dacă inima noastră va fi atrasă către cer sau dacă se va simți atrasă spre pământ, acest lucru va depinde de locul unde avem comoara noastră.

Ne putem aduna comori în cer consacrînd viața noastră, timpul nostru, puterea noastră, adică tot ce sîntem și tot ce avem, lui Dumnezeu, spre a fi cît mai de folos, cu talentele și bunurile noastre, aproapelui nostru. Noi înșine sîntem ai lui Dumnezeu prin faptul că El ne-a creat; dar sîntem ai Lui și prin lucrarea răscum-părătoare realizată prin jertfa de pe Golgota a iubitului nostru Mintuitor; de aceea ar trebui să proslăvim pe Domnul în corpul și în duhul nostru care sînt ale lui Dumnezeu. Comoara adunată în cer, va consta și din formarea unui caracter corespunzător pentru cer, un caracter de altruism și devoțiune, de credincioșie, sfințenie și consacrare personală, după exemplul

credincioșilor macedoneni de pe vremuri, despre care se spune că s-au dat pe ei înșiși mai întîi Domnului și apoi au consacrat darurile lor. Adevăratul urmaș al lui Isus, al Aceluia care și-a dat viața cu bucurie și cu devotament pentru mîntuirea noastră, va consacra și el atît persoana sa cît și bunurile sale, cu bucurie lui Dumnezeu.

Spiritul lăcomiei amăgește pe oameni să rețină pentru îndestularea lor proprie, acele mijloace care aparțin de drept lui Dumnezeu. Acest lucru este astăzi tot așa de odios în ochii lui Dumnezeu, precum a fost și atunci cînd El a muștrat pe poporul Său de pe vremuri prin profetul Maleahi, zicînd: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum mă înșelați voi?“ Mal. 3, 8.

Cît timp nu încetează Dumnezeu să binecuvinteze pe copiii Săi, alîta timp ei vor avea obligația să-I restituie ce-I aparține, fapt care va însemna serviciul lor cel mai bun și mai sfînt. În felul acesta ei vor primi binecuvîntări bogate. Insuși Dumnezeu va face sufletele lor asemenea unor grădini bine udate ale căror izvoare nu seacă niciodată“.

Spiritul dărnicii și al sacrificiului este spiritul cerului. Acest spirit găsește cea mai supremă exprimare în jertfa Domnului Hristos pe cruce. Pentru noi a dat Tatăl pe unicul Său Fiu; și Domnul Hristos S-a dat pe Sine Insuși, după ce a părăsit totul ce a avut, pentru ca oamenii să fie mîntuiți. Jertfa de pe Golgota ar trebui să apeleze la inima fiecărui urmaș al Mintuitorului. Principiul care s-a manifestat acolo este: Dăruirea de bună voie. „Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus“. 1 Ioan 2, 6.

O parte din taina evlaviei în planul de mîntuire este îndurarea Domnului nostru, arătată prin faptul că ni se dă prilej să fim împreună lucrători cu El. Ce ar fi fost dacă nu ni s-ar fi dat prilejul acesta? Ce ar fi fost dacă am fi fost chemați să ședem cu brațele încrucișate ca simpli spectatori, în timp ce Dumnezeu ar fi împlinit planul de mîntuire numai prin mijlocirea sfinților îngeri? Cum ar fi ars inima în noi de dorul de a lua și noi parte la ea! Nouă ne este îngăduit să fim împreună lucrători cu Dumnezeu. Și cum conlucrăm noi cu El? Consacrînd viața noastră, bunurile noastre și tot ce sîntem în slujba Lui.

Adesea ne gîndim la martirii de pe vremuri. Sîntem mișcați cînd ne gîndim cum au jertfit ei totul pentru Dumnezeu. Cîntăm despre faptele lor mărețe și zicem că sîntem gata să pășim pe urmele lor; dar poate că nici nu am terminat bine cîntarea, acel imn atît de mișcător și poate că și vine ispita să credem că ni se cere prea mult pentru lucrarea lui Dumnezeu. Exemplul martirilor ne va înflăcăra și ne va inspira să

# Persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos

**P**entru orice suflet credincios, cunoașterea cât mai deplină a persoanei și rolului Domnului nostru Isus Hristos față de noi, prezintă o deosebită însemnătate. Ideia aceasta o prezintă așa de clar sîntul apostol Pavel cînd scrie astfel: „Dar lucrurile care pentru mine erau cîștiguri, le-am socotit ca pierdere din pricina lui Hristos... Și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus Domnul meu“.

Insuși Domnul Hristos afirmă că, de dreapta, adevărata și profunda cunoaștere a divinității, depinde obținerea vieții veșnice. El spuse în rugăciunea Sa către Tatăl, rugăciune raportată în Ioan 17,3: „Și viața veșnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“.

Să ne luăm deci timp pentru a privi asupra persoanei Mîntuitorului nostru iubit, în măsura în care aceasta ne va fi posibil.

Trei sînt fazele sau etapele asupra cărora vom reflecta și anume:

Pre existența Domnului Hristos.

Prima Sa venire.

Cea de a doua venire a Sa.

## Pre existența Domnului Hristos.

Pre existență, însemnează existența Domnului Hristos mai înainte de întruparea Sa, adică de nașterea Sa în ieslea din Betleem.

Despre faptul acesta putem primi încredințare citind în Genesa cap. 1,26 pr. p. unde Tatăl Cerese în vorbirea Sa, se adresează la plural zicînd: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră“. Cel căruia se adresează, era Fiul Său, Domnul Isus Hristos. Despre acest fapt citim în Ioan cap. 1, 1—3: „La început era Cuvîntul și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din cecece a fost făcut, n-a fost făcut fără El“.

„Hristos era Cuvîntul. Unicul Fiu născut al lui Dumnezeu fusese una cu Tatăl Cel veșnic-una în natură în caracter și în scop — singura ființă care putea să pătrundă în sfaturile lui Dumnezeu... Tatăl a lucrat prin Fiul Său la crearea tuturor ființelor cerești“.

Sub titlul: Obîrșia Ințelepciunii, înțeleptul Solomon, deși în mod figurativ, vorbește de fapt despre obîrșia Domnului Hristos, arătînd că ea, trece dincolo de zilele creațiunii și se pierde în zilele veșniciei. El descrie aceasta în următoarele cuvinte: „Domnul m-a făcut cea dintîi dintre toate lucrările Lui, înaintea celor

mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie înainte de orice început, înainte de a fi pămîntul“. Iar prin gura proorocului Mica în cap. 5,2 Dumnezeu Tatăl vorbește astfel despre pre existența Domnului Hristos: „Și Tu Betleeme Efrata măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Imi va ieși, Cel ce va stăpîni peste Israel și a cărui obîrșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei“.

Insuși Domnul Hristos confirmă acest adevăr în cuvintele: „Și acum Tată, proslăvește-Mă la Tine Insuți, cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de-a fi lumea“. „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii“. Ioan 17, 5,24.

## Prima venire a Domnului Hristos.

Intruparea Domnului nostru Isus Hristos în corp omenesc, pentru a suferi în trup moartea spre salvarea tuturor celor păcătoși care aveau să creadă în El, constituie plinătatea iubirii dumnezeiești: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea încît a dat pe Singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

Prima venire a Domnului Hristos era profetizată, era absolut necesară, și numai această măsură dumnezeiască ne dă nădejde să ridicăm cu bucurie și credință privirile spre cer, și să așteptăm unirea familiei de sus cu cea de jos.

Profetul Isaia, Evanghelistul Vechiului Testament, profetiza astfel despre Domnul nostru Isus Hristos: „Căci un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pusă pe umărul Lui. Il vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al Păcii“. Despre rolul de Mîntuitor al Domnului Hristos același profet scrie: „El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un lăstar care iese dintr-un pămînt uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire care să ne atragă privirile și înfățișarea Lui, n-avea nimic care să ne placă. Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El. Și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți. Noi ră-

tăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui, nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor care o tund; n-a deschis gura... Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... dar, după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Său și se va înviora. Prin cunoștința Lui... va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara neleguirilor lor". Isaia 53, 2-6.10-11. Raportul Evangheliilor confirmă în totul această profeție.

Sfântul apostol Ioan, a privit prin descoperire dumnezeiască, scena oferirii Domnului Hristos ca miel de jertfă în locul nostru, scenă pe care el o descrie astfel: „Apoi am văzut în mîna dreaptă a Celuice ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceti. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetile?" Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pămînt, nici sub pămînt, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea. Și am plîns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea. Și unul din bătrîni mi-a zis: „Nu plînge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceti ale ei. Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între bătrîni, am văzut stînd în picioare un Miel. Părea junghiat, și avea șapte coarne și șapte ochi, cari sînt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pămîntul. El a venit, și a luat cartea din mîna dreaptă a Celuice ședea pe scaunul de domnie. Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrîni s-au aruncat la pămînt înaintea Mielului, avînd fiecare cite o alăută și potire de aur, pline cu tămîie, cari sînt rugăciunile sfinților. Și cîntau o cîntare nouă, și ziceau: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecetile: căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sîngele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam". Apoc. 5,1—9.

Apostolul Pavel scria astfel Galatenilor: „Dar, cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, ca să căpătăm înfierea". Gal. 4,4. Iar credincioșilor din Roma le spunea: „Hristos la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuși". Rom. 5,6 u.p. „Isus Hristos Domnul nostru... a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți". Rom. 4,24 u.p.25. Creștinilor dintre iudei le scria: „Tot așa Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele

multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mîntuire celor ce-L așteaptă". Evrei 9,28.

„De cînd a venit Isus să locuiască între noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compătimire față de noi în durerile noastre. Fiecare fiu sau fiică a lui Adam, poate înțelege despre Creatorul nostru că este un prieten al păcătoșilor, deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință de bucurie, în fiecare faptă de iubire, în fiecare atracție divină, prezentată în viața de pe pămînt de Mîntuitorul nostru, vedem pe Dumnezeu cu noi". Aceasta l-a făcut pe Pavel să exclame: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Rom. 7,25 pr.p.; Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespas de mare! 2 Cor. 9.15.

#### A doua venire a Domnului nostru Isus Hristos.

Unul dintre adevărurile cele mai glorioase și cele mai solemne dintre toate adevărurile descoperite în Biblie, este acela care vestește a doua venire a lui Hristos, pentru încheierea marelui lucrări de mîntuire... Din ziua cînd prima pereche de oameni s-a depărtat cu tristețe de grădina Edenului, credincioșii adevărați au avut privirile îndreptate asupra Celui făgăduit care trebuia să vină să sfărîme puterea distrugătorului, și să-i aducă înapoi în Paradisul pierdut. Oamenii sfinți din toate veacurile, au văzut în revenirea lui Mesia în mărire, împlinirea speranței lor. Iuda cel credincios raportează în epistola sa următoarele cuvinte profetice, referitoare la cea de a doua venire a Domnului nostru Isus: „Și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, cînd a zis: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor". Iuda 14,15 pr.p.

Răbdătorul Iov, exprimă astfel speranța lui de a vedea pe Răscumpărătorul său: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pămînt. Chiar dacă mi se va ridica la urmă pe pămînt, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Il voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Il vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tinjește de dorul acesta înlăuntru meu." Iov 19,25-27.

Profetul Isaia a profetizat despre a doua venire a Domnului în următoarele cuvinte: „Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere, și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui." Isa. 40,10; „În ziua aceea, vor zice: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mîntui. Aceasta este Domnul, în care ne încredem, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mîntuirea Lui!" Isa. 25,9. Ingerii care au asistat la înălțarea Domnului au încurajat pe ucenicii spunîndu-le: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în a-



celes fel cum L-ați văzut mergînd la cer". Fapte 1,11.

Insuși Domnul Hristos a dat o făgăduință clară a revenirii Sale cînd a spus Ucenicilor cele ce găsim raportate de Evangheliști: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi." Ioan 14,1-3. „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui". Mat. 16,27; „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede pînă la apus, așa va fi și venirea Fiului omului." Mat. 24,27; „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns." Apoc. 1,7 pr.p.

A doua venire a Domnului Hristos, a fost în toate veacurile fericita speranță a ucenicilor adevărați. Făgăduința Mîntuitorului dată pe muntele Măslinilor, că El va reveni, a luminat viitorul înaintea ucenicilor Săi, umplindu-le inimile cu o bucurie și nădejde pe care tristețea nu a putut-o înăbuși, iar încercările nu au putut-o slăbi. În mijlocul suferințelor și prigonirilor din trecut, această perspectivă a arătării în mărire a Marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos, a rămas fericita speranță, prin excelență a Bisericii. În jurul acestei veniri de a doua oară, se grupează toată slava acelei așezări din nou a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu, prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime. Atunci lunga domnie a păcatului va lua sfîrșit.

PETRE V. CAZAN

## Continua strădanie pentru pace a popoarelor

Orice om care gîndește cît de puțin asupra acestei probleme, ajunge la convingerea că, viața, este unul dintre darurile cele mai de preț pe care Bunul Dumnezeu le-a dăruit creațiilor Sale. Viața nu poate fi înlocuită prin nimic, după cum nu poate fi cumpărată cu nimic. Sînt cunoscute multe cazuri cînd, mulți oameni în dorința lor de a trăi, au oferit mulțimi de bunuri pămîntești pentru prelungirea vieții lor. Dar nu au putut cumpăra cu ele ceea ce doreau cu atîta înfocare: o prelungire a vieții. Dacă nu există nicio monedă, nicio valoare, cu care să se cumpere viața, aceasta arată clar cît de mare este valoarea acestui mare dar încredințat nouă de Creator.

Dacă se face din plin dovada că nu există posibilități de a cumpăra viața sau de a o prelungi cu vreun preț oarecare, se știe pe de altă parte foarte bine că există destule primejdii care amenință și pîndesc viața la fiecare pas. Intemperiiile vremii, microbii diferitelor boli, necumpătarea, excesele, accidentele, duc cu toate la slăbirea și în cele din urmă la ruperea firului scump al vieții!

Pe lîngă cele enumerate mai sus și altele asemenea lor, există o primejdie care nu vine la întîmplare, ci care este plănuită, calculată metodic, cu cheltuieli enorme, cu trudă și preocupări vrednice de o cauză mai bună, care atentează la viață, și această primejdie este: **Războiul.**

Toată lumea conștientă îl detestă, îl dezaproabă, îl urăște. Toți oamenii cunosc din istorie și din cele trăite, din proprie experiență, grozăviile și urmările lui dezastruoase.

Foarte puțini au fost însă, în trecutul mai îndepărtat, aceia care să ridice vocea lor în mod ferm și hotărît contra acestui flagel, a acestei nenorociri, a acestei primejdii nespuse de dis-

trugătoare de vieți și de bunuri. Și chiar vocile acelea care s-au mai ridicat ici și colo, de-a-lungul vremurilor, au răsunat în pustiu, neajungînd să realizeze frumoasele binefaceri ale păcii și înfrățirii popoarelor, roadele fructuoase pe care le-ar aduce un climat de pace, o trăire într-o lume în care să nu mai existe acest coșmar sau acest vis îngrozitor al perspectivelor nenorocite pe care le aduce războiul.

Tocmai pentru realizarea acestor dorințe legitime ale omului, a luat ființă, din inițiative umanitare salutare și curajoase, Consiliul Mondial al Păcii, un for, un organism internațional, la masa căruia, reprezentanții popoarelor să-și spună răspicat cuvîntul că vor pace și sînt împotriva războiului, susținînd ca, toate diferendele, (adică neînțelegerile), să fie soluționate prin tratative, pe cale pașnică. Deoarece, este posibil ca popoarele să trăiască în bună vecinătate, — coexistență pașnică — chiar dacă au ideologii diferite, sînt de rase diferite și au credințe religioase diferite.

Pentru realizarea acestui plan atît de important, unul din mijloacele însemnate este și cunoașterea oamenilor între dinșii. Cînd oamenii se cunosc, se stimează și se prețuiesc reciproc, după cum zice foarte bine un poet:

„De-am putea să tragem vîlul de pe viața  
orișicui  
Să-i cunoaștem rostul faptei, cunoscînd  
sufletul lui,  
Că-i mai bun decît crezut-am, constata-vom  
foarte des,  
Și-am iubi mai mult pe oameni, dacă i-am fi  
înțeles“.

În ultima vreme, oamenii mari ai lumii au discutat această problemă și au trecut la so-

luționarea ei, în sensul de a-și face vizite reciproce prin delegații diplomatice, culturale, sportive, economice și religioase.

Ziarele au scris mult despre vizita făcută de delegația diplomatică a Indiei, în frunte cu primul ministru Jawaharlal Nehru, în Europa, unde a vizitat mai multe țări ca: U.R.S.S., Polonia, Austria, Jugoslavia, etc. Oamenii de Stat sovietici N. A. Bulganin și N. S. Hrușciiov, au răspuns acestei vizite, mergând în India, Birmania și Afganistan. Ziarele raportează că popoarele vizitate au primit cu entuziasm de nedescris pe acești înalți oaspeți care le-au vorbit că vin la dinșii cu gând bun și dorințe de pace.

Au avut loc schimb de vizite între delegații culturale, sportive, economice și religioase între U.R.S.S. și S.U.A., precum și între alte state diferite.

Pretutindeni s-a manifestat dorința oamenilor de a trăi în pace și de a se face totul pentru evitarea războiului.

Biroul Consiliului Mondial al păcii, a precizat într-un apel, cum vede posibilitatea menținerii păcii între popoare. Apelul a fost înțocmit la 13 decembrie, la Helsinki și are următorul cuprins:

„Șefii guvernelor celor patru puteri au recunoscut la Geneva că divergențele internaționale pot fi reglementate pe calea tratativilor. Ei au recunoscut că trebuie să se renunțe la amenințări și la folosirea forței. Acordul dintre ei a fost rezultatul voinței nezdruincinate a popoarelor. Ea a fost aceea care a generat spiritul Genevei.

În acest spirit puteau fi rezolvate și problemele prezentate spre examinarea conferinței miniștrilor Afacerilor Externe. Conferința n-a îndeplinit sarcinile ce i-au fost trasate de șefii guvernelor și n-a justificat speranțele popoarelor. Cursa înarmărilor, care continuă în ciuda slăbirii încordării în relațiile internaționale, este principala piedică în calea succesului tratativilor între cele patru mari puteri.

Cu toate acestea realizarea unui acord care să pună începuturile dezarmării a fost și rămâne posibilă. Acest lucru l-au dovedit lucrările Comisiei O.N.U. Un astfel de acord ar prevedea reducerea armamentelor, obligația de a nu folosi arma nucleară, interzicerea experimentării armei nucleare și un control eficace asupra înlăptuirii acestor măsuri. Au fost propuse diferite metode de control asupra înarmării. Aceste metode pot fi aplicate primelor măsuri cu privire la dezarmare.

Speranța oamenilor în înlăptuirea dezarmării este nepieritoare. Oamenii știu că au posibilitatea de a trăi liniștit, că descoperirile științifice îi pot elibera de coșmarul groaznic al mizeriei și foametei și le pot asigura creșterea bunei stări,

Biroul Consiliului Mondial al Păcii cheamă pe oamenii din toate țările să acționeze, să întreprindă diferite acțiuni pentru a opri cursa înarmărilor și a obține primele acorduri cu privire la reducerea armamentelor și interzicerea armei atomice.

Pentru a da posibilitatea să se exprime diferite puncte de vedere și să se desfășoare din plin toate eforturile, Biroul convoacă pentru perioada 5—9 aprilie 1956 o sesiune extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii, consacrată problemelor dezarmării și interzicerii armei nucleare.

Biroul Consiliului Mondial al Păcii invită să participe la lucrările acestei sesiuni și să-și expună acolo părerile și propunerile pe toți cei pe care îi îngrijorează cursa înarmărilor și care vor să-i pună capăt, organizațiile și mișcările naționale și internaționale, pe oamenii de știință care pot aduce o contribuție deosebită la cauza rezolvării acestor probleme, pe oamenii muncii pe spinarea cărora apasă atât de greu povara înarmărilor, pe toți cei care în numele principiilor lor religioase sau morale condamnă războiul.

Fiecare pas pe calea reducerii armamentelor va permite să se ia noi măsuri în vederea dezarmării. Fiecare pas pe această cale va contribui la restabilirea încrederii și la reglementarea problemelor litigioase. Fiecare pas pe această cale va apropia ceasul când în locul neîncrederii și temerii va veni colaborarea pașnică între toate țările, frăția între toate popoarele“.

Dacă este adevărat că pacea este atât de necesară și folositoare pentru prosperitate în toate domeniile vieții, nu este mai puțin adevărat că pacea este aducătoare de prosperitate și în Biserică. Astfel cetim în Fapte 9, 31 : „Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galilea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frica Domnului și cu ajutorul Duhului Sfânt se înmulțea“.

De aceea, sfântul apostol Pavel scria credincioșilor de pe vremuri: „Vă îndemn înainte de toate să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțămiri, pentru toți oamenii... și pentru toți cei ce sînt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pacinică și liniștită cu toată evlavia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mintuitorul nostru“. 1 Tim. 2, 1—3.

Este nimerit deci ca ascultînd de acest îndemn să înălțăm și noi rugăciuni pentru ca pacea, să fie menținută în toată lumea precum și în țara noastră, spre a ne bucura de roadele ei binefăcătoare, iar Evanghelia să ajungă la auzul fiecărui om.

# Wolfgang Amadeus Mozart

## DOAMNE FII AL NOSTRU TATA

W.A. MOZART 1791



Doamne |ii |ă|l |nos - |tru |Tă - |tă'

Ne |con - |du |pe |ca - |lea |dreap|tă

Și |ne |iar - |tă |de |pă - |cat

Doamne |dă - |ne |pă - |ce - |n |su|fel |Și |ne - |ndreap|ta - |l |nos|tru |um|blet

Ca |să |fa - |cem |vo - |ia |Ta |Ca |să |fa - |cem |vo - |ia |Ta

În decursul secolilor și mileniilor au existat mulți oameni înzestrați în mod deosebit cu acest dar, ale căror compoziții muzicale, vocale sau instrumentale, au exprimat acele sentimente înălțătoare ce însuflețesc pe fiecare muritor. De multe ori neînțeleși fiind în timpul vieții lor, ei s-au luptat zi de zi cu cele mai obișnuite greutăți de existență, iar după moartea lor, deseori prea timpurie, oamenii și-au dat seama că lucrările lor constituiesc comori neprețuite și pe mormintele lor au ridicat monumente de aducere aminte. Iar dacă trupurile lor neînsuflețite de mult s-a prefăcut în țărână, ei totuși trăiesc prin ceea ce ei au dăruit omenirii.

Anul acesta s-a împlinit două sute de ani de la nașterea aceluia bărbat, care pînă în ziua de azi este socotit ca unul dintre cele mai mari genii muzicale — Wolfgang Amadeus Mozart. Astăzi, cînd muzica lui răsună în lumea întreagă, în toate continentele,

oamenii își aduc aminte de el cu simțăminte de recunoștință. Citeva scurte date biografice ne vor ajuta și pe noi să facem mai îndeaproape cunoștință cu el :

Wolfgang Amadeus s-a născut la 27 ianuarie 1756 în orașul Salzburg (Austria). Încă din fragedă copilărie, el a dovedit aptitudini excepționale pentru muzică. Sub îndrumarea tatălui său, care și el la rîndu-i era un bun muzician, copilul minune ajunge ca încă de la vîrsta

Dumnezeu dorește, ca făpturile minilor Sale să fie fericite. De aceea El le-a înconjurat și le-a înzestrat cu tot ceea ce este mai frumos. Unul dintre multele daruri ale iubirii divine, este și minunatul limbaj al sufletului — muzica. Ea exprimă bucuria vieții în inima omenească, pe care nu o părăsește nici în frămîntarea și nici în durerea ei. În toate experiențele multiple și schimbătoare ale vieții, omul găsește în muzică o prietenă bună.

de șase ani să cînte împreună cu sora lui mai mare, în diferite orașe și chiar la curtea împărătească. Tatăl lui a văzut ca o datorie a sa să arate lumii această „minune a lui Dumnezeu“ după expresia lui și în anii următori au vizitat împreună și alte țări ca: Germania, Franța, Olanda și Anglia. În Londra se întâlnește cu Johann Christian Bach, fiul marelui compozitor Johann Sebastian, care îi pune muzicalitatea la probă și își exprimă uimirea în următoarele cuvinte: „Mulți muzicieni mor fără să știe ce știe acest copil!“

La vârsta de 14 ani, Mozart, împreună cu tatăl său călătorește în Italia, vestita țară a muzicii. Aici face cunoștință cu cei mai de seamă muzicieni ai timpului și primește cele mai înalte distincții: O medalie de aur, care îi dă titlul de „cavaler“ și numirea lui ca membru al academiei filarmonice din Bologna. Dar geniul n-are nevoie de astfel de distincții; iar Mozart și-a păstrat în tot timpul vieții sale modestia și simplitatea care l-a caracterizat.

Pe vremea aceea structura socială era de așa manieră încît un muzician nu putea trăi independent, ci trebuia să fie sub protecția unei curți domnești, unde era și angajat.

Astfel Mozart ca și tatăl său era sub protecția Arhiepiscopului din Salzburg, un om crunt și neînțelegător, care în atitudinea față de supușii săi ignora chiar demnitatea de om. Nu-i de mirare, că Mozart într-un astfel de climat nu se poate simți bine și se hotărăște să se scuture de acest jug apăsător. În anul 1777 pleacă din nou, din Salzburg, de data aceasta însoțit de mama sa. Staționînd în mai multe orașe, ajunge în cele din urmă la ținta finală a călătoriei — Paris. Dar situația între timp s-a schimbat. Aici, unde copilul de odinioară a fost primit cu brațele întinse, tînărul de acum trecut de 20 de ani și în culmea măestriei, trebuie să se lupte cu cea mai cruntă mizerie. Invidia elementelor mediocre din juru-i, ignoranța celor sus puși, îl împiedică să se dezvolte și să-și ocupe locul pe care-l merita. Aici îi moare în urma unei boli mama. Ce să mai caute singur și decepționat în străinătate? El se întoarce din nou în casa părintească — și cu aceasta sub jugul Arhiepiscopului. Dar nu după mult timp situația lui devine insuportabilă și în urma unui act violent din partea stăpînului, pleacă definitiv din slujba lui și se stabilește la Viena unde caută să-și câștige pîinea prin lecții și prin compoziții. Aici se căsătorește cu Constanța Weber și căsnicia lor în ciuda greutăților și lipsei a fost fericită pînă la moartea lui timpurie.

În timp ce cei mai mari muzicieni ai timpului, dintre care vrem să remarcăm pe Joseph Haydn, îl apreciază prin cuvintele cele mai calde, Mozart trebuie să se lupte împotriva intrigii și a neînțelegerii celor mai mici, și însuși împăratul nedîndu-și seama de valoarea lui, favorizează pe alții de mai mică însemnătate, ale căror nume abia ne mai sînt cunoscute. Rareori se putea bucura de un succes, și aceasta mai mult în

străinătate ca de exemplu cu ocazia vizitelor sale în Berlin și Praga. Așa se întîmplă, că în muzica lui atît de optimistă, scaldată în lumină apar totuși tonuri întunecate ca o expresie a frămîntărilor sale.

În tot timpul vieții, Mozart a scris pe lingă muzică instrumentală și cea de operă, muzică religioasă; apropiindu-se însă cu pași repezi de sfîrșitul vieții, el se preocupă mai intens de muzica religioasă și scrie minunata compoziție în care vorbește despre moarte, judecata de apoi, invocînd îndurarea lui Dumnezeu pentru omul păcătos. În mijlocul acestei lucrări l-a găsit solul morții la 5 decembrie 1791 în vîrsta de numai 35 de ani.

Nimeni nu știe unde îi este mormîntul. Ca un sărac, a fost înmormîntat în cimitirul săracilor. Soția lui, bolnavă de durere nu l-a putut însoți pentru ultima dată, iar cei cîțiva prieteni s-au întors de la poarta cimitirului din cauza vremii urite. — Dar muzica sa a rămas, a cucerit și cucerește tot mai mult un loc în inimile oamenilor.

**HORST GEHANN**

## NU VĂ STRINGEȚI COMORI PE PĂMÎNT

(urmare de la pag. 6-a)

trăim și noi o viață de jertfire și de adevărată tăgăduire de sine, asemenea Domnului.

De fapt, Domnul nu are nevoie de bunurile noastre, căci Scriptura ne spune destul de clar, că El zice: „Al meu este argîntul și al meu este aurul“. Hag. 2, 8. „Al Domnului este pămîntul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc“. Ps. 24, 1. Nu, Domnul nu are nevoie de banii noștri; dar noi avem nevoie să-i dăm, pentru a scăpa de vișul egoismului care stăpînește în orice inimă nesfințită. Avem nevoie să ne consacram pe noi și bunurile noastre Domnului, pentru a-L recunoaște pe El ca fiind proprietarul și dătătorul a toate, iar pe noi ca fiind ispravnicii Lui.

Dumnezeu ne dă multă atenție și considerație și ne acordă multă încredere cînd ne încredințează bunurile Sale spre a fi administrate de noi. Iar de la noi așteaptă să ne dovedim ispravnici credincioși, aducînd cele ce aparțin Domnului, iar în schimb ne facem părtași de binecuvîntarea Sa.

Pe de altă parte cetim că o mare primejdie amenință pe cei lacomi și sgîrciți. Despre ei se spune că orice persoană lacomă va cădea pe drum. Toți aceștia vor fi scoși prin cernere din mijlocul poporului lui Dumnezeu.

Să ne străduim deci ca spiritul lăcomiei să fie înfrînt prin spiritul dărniceii și atunci Domnul ne va zice: „Bine serv bun și credincios; fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri intră în bucuria stăpînului tău“. Mat. 25, 21.

Atunci vom lua în primire adevărata comoară pe care Domnul a păstrat-o pentru noi, ferind-o de molii, de rugină și de hoți.

**A. VACAREANU**

# Femeia ca factor important în viața socială

În viața socială, femeia are un rol foarte important. Acest fapt n-a fost recunoscut mult timp în decursul istoriei omenirii. În veacurile și chiar în timpul mileniilor trecute, femeia a îndeplinit un rol secundar. Această desconsiderare a femeii a fost aceeași la multe popoare, cu mici deosebiri de manifestare a acestui fapt. Însă acest tratament de subestimare a femeii, — acolo unde el s-a produs — este înregistrat ca o pată în istoria omenirii.

Cu toate că și viața socială de atunci a avut multe figuri de femei talentate și cu mare vază, totuși a fost necesară o luptă milenară pînă ce femeia a ajuns să-și cîștige drepturile pe care le are în secolul al XX-lea. Egalitatea de drepturi dintre bărbat și femeie, care este privită azi ca ceva foarte natural, în veacurile trecute era ceva de neînchipuit.

Cuvîntul lui Dumnezeu a acordat de la început dreptul femeii de a fi părășă egală cu soțul ei la toate privilegiile dumnezeiești, considerată „una“ cu soțul ei, parte nedespărțită a lui, nu neglijată și disprețuită.

Creștinismul a recunoscut femeii rolul ce i se cuvenea, acordîndu-i dreptul la mintuire, ca și bărbatului, dacă își dovedea încrederea nezdruncinată în jertfa ispășitoare a Domnului Isus Hristos și-L recunoștea ca Mintuitor al său personal.

Țara noastră, Republica Populară Romînă, acordă femeilor drepturi egale cu ale bărbaților. În Constituție, la Capitolul VII, paragraful 83, „despre drepturile femeilor“, stau scrise următoarele:

„Femeia, în Republica Populară Romînă, are drepturi egale cu ale bărbatului, în toate domeniile vieții economice, politice, de Stat și culturale. Femeia are drepturi egale cu ale bărbatului la muncă, salariu, odihnă, asigurări sociale și învățămînt. Femeile sînt alegătoare (adică au dreptul la vot), și sînt eligibile“, (adică au dreptul a fi alese în demnități și funcțiuni de Stat, putînd a purta răspunderi oricît de însemnate).

Astăzi, femeile îndeplinesc un rol important în construcția economică și culturală, ca muncitoare, maeștri, ingineri, medici, învățătoare, profesoare, oameni de știință și de artă. Un număr de 33.000 femei sînt deputate în Sfaturile Populare și peste 20.000 de femei dețin posturi de conducere în organizațiile sindicale. Mii de femei sînt directoare de cămine culturale și aproape 14.000 de femei muncesc în consiliile cooperativelor sătești. În ultimii ani, peste 30.000 femei au intrat în producție.

Munca femeilor prin care au contribuit la lucrările economice, culturale și științifice ale Țării, nu se poate aprecia îndeajuns. Femeile au dat dovadă că au corespuns chemării și importanței rolului lor în viața socială, aducînd din plin aportul așteptat de la dîsele.

Deși este dovedit faptul că pe tărîm social, economic și cultural a făcut mult, totuși, rolul cel mai important și chemarea cea mai frumoasă, cea mai înaltă a ei, rămîne tot aceea de adevărată mamă în cămin, deoarece, buna stare a societății, prosperitatea și înaintarea națiunii, toate acestea depind într-o mare măsură de influența ei din familie. Cea mai mare lucrare o așteaptă pe femeie în familie. Aici își îndeplinește ea cu toată puterea ei de muncă, rolul cel mai gingaș dar în acelaș timp și cel mai plin de răspundere — acela de mamă!

La construirea unei societăți fericite, este nevoie de familii fericite. Acest lucru este o necesitate arzătoare a societății. A construi o societate fericită, este și rămîne un ideal înalt și nobil pentru femeie. Fiecare femeie ar trebui să simtă o deosebită atracție pentru această lucrare.

Femeile credincioase trebuie să înțeleagă foarte bine rolul însemnat pe care îl au de a aduce o deosebită contribuție Bisericii Domnului și pentru înflorirea patriei noastre în care trăim.

## FEMEIE!..

*Sublimă fi-e menirea și rolul tău, femeie,  
Sublimă fi-e chemarea, pe care Dumnezeu,  
Ți-a dat-o cînd în suflet, a dragostei științei,  
Ți-aprinse-nțila oară, din Sfîntul Duh al Său.*

*De veacuri, tot aceeași, iubire și durere,  
Ți-e partea ta să legeni la sinu-ți ne-necat,  
De veacuri, cu aceeași sublimă mîngăiere,  
Alungi îndurerarea din sufletu-ntristat.*

*Femeie! . . . Fii dulosă, trăiește, și lucrează,  
Cu dragoste și Dămnul, făcînd din viața ta,  
Făclă luminosă, ce lumea luminează,  
Cînd, Domnul e lumina, ce-ți dă puterea Sa.*

*Ascultă, ca Măria, a Domnului chemare,  
Lucrează, ca Tabita, în lucrul tău cu spor,  
Fii pentru toți din juru-ți o binecuvîntare,  
Aceasta fi-e chemarea: Fă bine tuturor!*

SANDA MOINARU

GALFI LUDOVIC

# Lucrări agricole și gospodărești

O dată cu venirea primăverii, lucrările agricole intră în plin sezon. Ca gospodari destoinici și ca buni credincioși pornim cu elan, cu încredere în Bunul Dumnezeu și cu hotărâre la lucru în noua campanie a lucrărilor de primăvară, având mereu în minte gândul că recolta din toamnă va depinde în cea mai mare măsură de felul cum vom executa lucrările din campania de primăvară. Așa de exemplu: Dacă acum pregătim pământul bine, dacă în condițiile cele mai bune și la timpul cel mai potrivit vom semăna semințele de cea mai bună calitate, bine tratate, atunci și Domnul Dumnezeu, în care avem încredere, Iși va face partea Sa binecuvântând lucrările noastre, holdele noastre și recoltele noastre.

De aceea, noi credincioșii Creștini Adventiști de Ziua 7-a, ascultând cu dragoste Cuvîntul Domnului, vom urma îndemnul care zice: „Tot ce ai bun de făcut, fă la timp și cu toată puterea ta;” iar în altă parte: „Dimineața seamănă-ți sămînță și pînă seara nu lăsa mîna ta să se oprească”. Iar alt cuvînt inspirat mai zice: „In adîncime există ascunse binecuvîntări pentru toți cei care au voință, curaj și răbdare să caute și să adune comorile puse acolo de Dumnezeu”;

dar: „Mulți, cultivînd pămîntul, nu culeg roadele corespunzătoare muncii lor și anume din cauza neglijenței. Grădinile lor cu pomi nu sînt îngrijite cum trebuie; semănăturile nu sînt făcute la timp, iar pămîntul este lucrat numai la suprafață. Recolta slabă ei o atribuie apoi nerodniciei pămîntului. Este astfel condamnat pe nedrept pămîntul, care dacă ar fi fost lucrat cum trebuie, ar fi dat recoltă bună și bogată”. „Învățați metodele cele mai bune pe cei voioși să le învețe”.

Să luăm, iubiți frați, ca gospodari destoinici, îndemnul sfinte ca pe niște călăuze ale noastre, atît în această campanie de lucrări de primăvară, cum și în tot timpul anului de munci agricole, pe care-l începem odată cu această campanie și după ce ne-am făcut toată par-

tea noastră de buni și destoinici gospodari, să rugăm pe Tatăl nostru ceresc ca să binecuvînteze tot lucrul bun al-mîinilor noastre, astfel ca recoltele noastre să fie încununete cu bucurii, atît pentru noi, cît și pentru toți cei din jurul nostru.

Lucrările principale din acest sezon se grupează în jurul pregătirii cu grijă a pămîntului, selecționării, tratării semințelor și efectuării semănăturilor de primăvară.

Se termină degrabă cu arăturile ce nu s-au putut face în toamnă.

Se fac grăpările sau tăvălugurile semănăturilor de toamnă și îngrășarea celor ieșite slab din iernare. Ogoarele prea afinate se tăvălugesc pentru a uni pămîntul cu rădăcinile firelor de semănături, iar semănăturile de toamnă cu pămînturi mai tari, se grăpează, pentru ruperea scoarței pămîntului și înfrățirea rădăcinilor.

În prima parte a campaniei lucrărilor, după ce ogoarele au fost pregătite, semințele selecționate și tratate, se însămînțează: Griul, orzul, secara, ovăzul (în mustul zăpezii), bobul, mazărea, linte, trifoiul, muștarul, rapița, lucerna, inul, borceagul, etc. iar în partea a doua a campaniei se pune porumbul, fasolea,

bumbacul, sfecla, năutul, floarea soarelui, etc. Zilele de însămînțare diferă după regiune, de aceea, e bine să ținem legătura cu agronomii de la fața locului.

Pășunile trebuie să fie bine curățate de mușuroaie, de mărăcini și pietre și se grăpează, iar apoi se împrăștie pe deasupra îngrășăminte.

În grădina de legume se îngrijesc bine răsădurile și se termină cu pregătirea paturilor calde. Se seamănă ardeii, roșiile, vinetele și castraveții timpurii. Spre finele lunii, în anumite locuri se pun cartofii iarovizați, se controlează și completează golurile dintre însămînțările de legume făcute toamna. Se începe semănatul în cîmp a ridichilor de lună, salatei, cepei de arbagic, rădăcinoaselor. Spre finele lunii se plantează varza, rădăcinoasele, ceapa de sămînță, morcovii, etc.

## A venit primăvara

Vesel e-al meu suflet... Toată ziua cînt  
Și smerit dau slavă Tatălui preasfînt.  
Numai frumusețe văd în jurul meu,  
Se desfată astăzi ai mei ochi mereu.  
Fluturi pretutindeni, pretutindeni flori,  
Avînd felurite forme și culori.  
Nu mai sînt pe boltă nori ca altădată,  
Ceața sus pe dealuri nu se mai arată.  
Ca un rîu, lumina curge-acum pe-așară  
Nou impuls dînd vieții în întreaga țară.  
Imn de bucurie, imn de preamărire  
Intonează astăzi renăscuta fire.  
S-a sfîrșit cu iarna... S-a sfîrșit... Acuma  
Vișinii îmbracă alb vestmint ca spuma.  
Iarba își întinde iar pe cîmp covorul,  
Iar își scoate-n țarină plugu-i muncitorul.  
A venit de-acuma dalba primăvară  
Și-a-mbrăcat în verde strai întreaga țară.  
A venit cu soare dulce... Speriate  
S-au ascuns de teamă negurile toate;  
I-au fugit din cale viscolul și gerul,  
Și-azi e cald... Și-i bine... Lîmpede e cerul.  
A ven't... Oriunde poși de-acum s-o vezi;  
Pe cîmp, în dumbravă și chiar prin livezi.  
Purtînd salbă albă de mîrgăritare,  
Grafioasă iese zilnic la pîmbare;  
Cu alai de fluturi iese... Pe poteci  
Mindră fără seamăn o-nțilnești cînd treci  
Cîtă frumusețe a adus cu ea!  
Bucură-te cîntă, azi inima mea;  
Tu tresaltă vesel, suflete al meu,  
Și-adu mulțumire azi lui Dumnezeu

Ion Bătrîna — Voivodeni

În grădina de pomi se adună cu grijă cuiburile de omizi dintre ramuri și se ard. Se continuă tăierile numite de fructificare. Se răzue scoarța crăpată (moartă) de pe pomi! Scorburile pomilor se curăță de putregai, se stropesc bine cu lapte de var și se asupă cu pământ galben (lut). Se fac tăieri de formarea coroanei și de regenerare a pomilor. Se depun eforturi ca la rădăcina pomilor să se păstreze cât mai mult timp zăpada. Pentru aceasta, din când în când, zăpada de la tulpină se calcă cu picioarele. Se continuă cu scoaterea pomilor uscați și se fac gropi pentru ca în primăvară să fie înlocuiți cu alții tineri. Se poate începe tăierea la cep a portaltoilor, acolo unde s-a făcut altoire în toamna anului trecut.

În apicultură se scot stupii din locul unde fuseseră adăpostiți iarna. Albinele vor începe zborul de curățire și pe alocurea să aducă primele transporturi de polen și apă în stup. Trebuie hrănite familiile slabe, se dă câte 5 kgr. miere de familie. Cuiburile trebuie strîmțate după numărul ramelor cu albine.

Animalele de muncă trebuie îngrijite cu multă atenție. Se potcovesc boii de muncă, se

îngrijesc unghiile animalelor de grajd. Pe timp mai frumos se scot la aer.

Se desgrop viile, se taie și apoi se arăcesc, legându-se de araci. Se taie cu briceagul rădăcinile date din altoi. Se iau măsuri și se completează golurile mai mari, care se pot face, fie prin marcote la viile mai bătrâne, fie cu vițe altoite sau butași portaltoi cu rădăcini la cele mai tinere. În ce privește felul cum să se facă tăierile la viță, ele sunt diferite și nu se pot aplica uniform, de aceea e bine să cerem sfaturi specialiștilor de la fața locului.

Iată pe scurt, câteva lucrări importante care stau în fața gospodarului destoinic în acest timp. Dacă vom face așa cum fac credincioșii adevărați întotdeauna, — făcând „orice lucru ca pentru Domnul“, atunci cu bucurie vor fi aduse la îndeplinire și în cele mai bune condițiuni, toate lucrările. Credinciosul va lucra cu bucurie, se va ruga în credință și va trăi conștient în orice clipă că, adevărata credință se dovedește prin fapte bune, mărețe, vrednice de laudă și aducătoare de binecuvântări și bucurii pentru toți.

## I. DANEȚIU

**Meditați asupra subiectului :**

# N A T U R A

„Căci iată că a trecut iarna, a încetat ploaia, și s-a dus. Se arată florile pe cîmp, a venit vremea cîntării, și se aude glasul turturicii în câmpiile noastre. Se pîrguiesc roadele în smochin și viile înflorite își răspîndesc mirosul“. Cînt. Cîntărilor 2. 11—13.

Noi putem învăța foarte mult din această minunăție a naturii creată de Dumnezeu. Orice firicel de iarbă, orice florică, culoarea, parfumul ei, ne vorbesc despre bunătatea Tatălui nostru ceresc, care le-a înzestrat cu toate aceste calități frumoase și curate.

Ferice de omul acela al cărui învățător, îi este natura. Multe se pot învăța de la acest izvor neseecat.

Frumusețea naturii sustrage pe om de la păcat, de la ispitele firești, și-l călăuzește spre curățenie, spre pace și spre Dumnezeu.

Unul dintre mijloacele cele mai puternice ale Domnului Isus Hristos, pentru a vorbi pe înțelesul celor ce-L ascultau au fost tocmai învățăturile scoase din natură. Studiind această carte minunată a naturii „puterile minții se vor întări, caracterul se va dezvoltă, și întreaga viață se va înnobila“.

Ce ne învață reînnoirea păsărilor în primăvară? Ce învățăm de la albine în timpul înfloririi pomilor etc. — Găsim noi în toate acestea învățături care ne arată ordinea, disciplina, colaborarea, hărnicia, punctualitatea, curățenia, bunăînțelegerea? Despre iubirea, harul și providența lui Dumnezeu?

Ia-ți timp și cugetă la toate acestea, și apoi fă ca ele să aibă un viu răsunet în sufletul tău.

## Cunoașteți

1. Care este primul profet despre care avem cunoștință?
2. Care parte din Vechiul Testament are cea mai mare asemănare cu timpul reformațiunii?
3. Cui au pus ingerii mitra pe cap?
4. Cu ce ocazie ucenicii lui Isus s-au aflat într-o mare primejdie ascultînd de porunca lui Isus de a porni la drum?
5. Care a fost bărbatul cel mai puternic din seminția lui Dan?
6. Care om al lui Dumnezeu a preferat să meargă pe jos, deși avea ocazia să meargă cu corabia?
7. În care timp a fost introdusă în lume călătoria cu corabia?
8. Despre care cinci persoane amintește Sf. Scriptură pe nume, că le iubea Mintuitorul?

## GHIOCCELUL

*Ghiocel ce-mi ieși pe coastă,  
Cu plăpînde foi,  
Gerul, vîntul te adastă,  
Ce-ai venit la noi?*

*Pete albe de zăpadă  
Stau în preajma ta,  
Iară mine va să cadă  
Iarnă și mai grea...*

*Las- să vină vîntul, gerul,  
Bată cît de mult,  
Mi-a trimis o rază cerul,  
Eu de cer ascult!*

*Ghiocel, ce mult te asemeni  
Sufletului meu,  
Ne-a făcut, pe semne gemeni,  
Unul Dumnezeu!*

P. Cerna

## OCROTIREA OCHILOR

Mulți cred că au făcut îndeajuns pentru ocrotirea ochilor lor, dacă ei evită a ceti în tren, sau mergînd pe stradă, la umbră sau la o lumină puternică. Cei mai mulți nu prea au cunoștință despre o bună ocrotire a ochilor lor, și nici nu știu că printr-o zilnică gimnastică a ochilor, chiar acolo unde ochii sînt încontinuu ocupați și oboșiți (de exemplu la birou, ceașnicărie etc.) se poate păstra o vedere bună și se poate exclude complet sau parțial miopia, lucru ce nu va fi înlăturat cînd vom purta niște ochelari, prescriși de medic. Din contră, prin purtarea ochelarilor, mușchii ochiului slăbesc încontinuu. Dacă dorim să ne păstrăm o vedere bună, trebuie să avem grijă ca irisul să fie bine și suficient hrănit. Așa o putem obține numai prin o circulație bună a sîngelui în venele care hrănesc irisul. Această circulație o putem ajuta prin gimnastica mușchilor ochilor, gimnastică ce va ajuta la întărirea vederii, a ochilor. Aceste exerciții le putem face în următoarea ordine:

1. Privește cît se poate de mult spre stînga apoi spre dreapta și invers, fără a întoarce capul.

2. Inchide ochii de mai multe ori, cît se poate de bine.

3. Intoarce ochii, făcînd forma de cerc mare spre dreapta.

4. Privește în sus, apoi în jos.

5. Intoarce ochii, făcînd forma de cerc mare, spre stînga.

6. Privește înainte, și caută de a distinge obiectele cele mai mici înaintea ta, pînă la distanța cea mai îndepărtată.

Fiecare exercițiu repetă-l de 10—25 ori, dar e bine să ne ferim de exagerări. După aceste exerciții, e bine să mai facem și un masaj, care se face în așa fel, încît s-ar părea că-l scoatem afară. În această poziție a degetelor vom proceda la facerea unui ușor masaj ochiului.

## Chemat la odihnă



Fratele Chiorean Daniel, devotat slujitor al Evangheliei, în vîrstă de 33 ani, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 14 februarie a. c.

Timp de 13 ani a predicat Evanghelia, primind răspunderea de pastor în anul 1952. Încă din tinerețe a simțit dorința de a fi martor al sfintei Evan-

ghelii, lucrînd un timp colportajul, iar mai tîrziu fiind chemat să-și consacre tot devotamentul său în lucrarea de evanghelizare.

În ultimii ani a fost încercat de o grea suferință. Deși suferința a fost de lungă durată, totuși el a rămas credincios, nu s-a descurajat și nu s-a despărțit nici o clipă de brațul Aceluia care a privit cu iubire spre el.

În timpul grelei sale suferințe se ruga cu încredere pentru vindecarea sa, încheînd rugăciunile cu cuvintele: „Facă-se voia Ta”. Se ruga nu numai pentru sine, ci se ruga pentru lucrarea Domnului din Biserica Sa, pentru cei în suferință și pentru lipsurile- allora. În momentele cînd era singur se ruga mai ales pentru soția sa și pentru cele două fete ale sale, ca Domnul să poarte de grije copiilor și soției care aveau să rămînă fără tată și fără soț. Deși suferirea, totuși nu a așteptat să fie încurajat de alții ci el, la rîndul lui, a îmbărbătat pe cei care îl vizitau și se ruga chiar pentru ei.

Lucrarea sa ca pastor, mai ales în Satu-Mare, unde a lucrat în ultimul timp, a fost foarte mult prețuită, lăsînd în urma sa o capelă demnă de solia și măreția lucrării advente.

Mulțime de credincioși, veniți din diferite lo-

calități unde a servit în via Domnului, la care s-au alăturat și o mare parte dintre consătenii din micul sat de pe valea Mureșului — Ideciul de Jos — au adus ultimul omagiu fratelui și conlucrătorului nostru iubit Chiorean Daniel.

Scriitorul acestor rînduri a luat cuvîntul acasă, adresînd sutelor de ascultători cuvîntul despre puterea lui Hristos în dimineata învierii, care va chema la viață și pe slujitorul Domnului, Chiorean Daniel. A urmat o rugăciune, cîntare de cor intonată de corurile din Tirgu-Mureș și Reghinul Săsesc, o poezie de rămas bun, iar după aceea într-o ordine demnă de reamărcat, mulțimea s-a încolonat pentru a merge la cimitir. Cei 12 pastori prezenți au fost urmați de sicriu, familia îndurerată a decedatului, corul și asistența.

Ultima parte a serviciului divin de la mormînt s-a desfășurat sub un soare cald, înconjurați de natura care era îmbrăcată într-un strat proaspăt de zăpadă, simbolizînd curățenia vieții care a fost atît de mult prețuită, pentru care a luptat și la care sîntem încredințați că a și ajuns iubitul nostru frate Chiorean Daniel.

Fr. Tachici și fr. Prevlitz, au vorbit despre făgăduințele Cuvîntului lui Dumnezeu referitoare la cece au adormit în Domnul.

După rugăciune în timp ce sicriul era coborît în mormînt, corul intona imnuri funebre.

Fr. Chiorean Daniel a adormit în Domnul și sîntem încredințați, că și dînsul va avea parte de asigurarea Cuvîntului care zice: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul! Da, zice Duhul ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!“. Apoc. 14, 13.

ȘT. NAILESCU